

BIOGRAFIA

Profesor Wiesław Domasłowski urodził się w Warszawie 3 czerwca 1926 r. W 1938 r. rodzina przeprowadziła się do Gdyni Orłowa, ze względu na zatrudnienie ojca w Komisariacie Generalnym RP w Wolnym Mieście Gdańsku. Po wybuchu wojny Domasłowski wrócili do Warszawy, skąd Wiesław i jego rodzice byli deportowani na roboty przymusowe do Niemiec. Po zakończeniu wojny i szczęśliwym powrocie do Polski rodzina zamieszkała w Gdyni, gdzie w 1947 roku przyszły profesor zdał maturę w Męskim Gimnazjum Jezuitów w Orłowie.

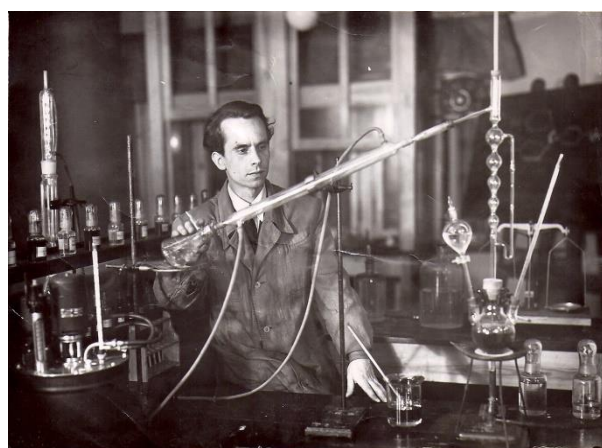
Do Torunia Wiesław Domasłowski przyjechał na studia i z Uniwersytetem Mikołaja Kopernika związał całe dalsze życie. W latach 1947–1952 studiował chemię na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym, uzyskując stopień magistra filozofii w zakresie chemii. Po ukończeniu studiów pracował na Wydziale Sztuk Pięknych UMK początkowo w Katedrze Technologii i Technik Malarskich pod kierunkiem profesora Leona Torwirta, gdzie w latach 1968–1969 był kierownikiem, a następnie – od roku 1969 do emerytury – w nowo powołanej w wyniku reformy szkolnictwa jednostce Wydziału Sztuk Pięknych – w Instytucie Zabytkoznawstwa i Konserwatorstwa, którego był pierwszym i wieloletnim dyrektorem (w latach 1969–1979 oraz 1984–1987). W latach 1978–1981 pełnił funkcję Prorektora UMK do spraw Nauki i Współpracy z Zagranicą.

Na UMK Wiesław Domasłowski przeszedł wszystkie szczeble kariery pracownika naukowego: był zatrudniony jako zastępca asystenta i asystent (1952–1953), starszy asystent (1953–1955), adiunkt (1955–1967) i docent (1967–1975), profesor nadzwyczajny (1975–1989), profesor zwyczajny (1989–2007). Na emeryturę przeszedł w 1996 r., jednak nadal przez jedenaście lat prowadził zajęcia dydaktyczne.

Od początku swojej pracy zawodowej prowadził badania naukowe budowy dzieł sztuki, zajmował się też nowymi metodami konserwacji zabytków z kamienia, drewna, szkła (witraży) oraz malowideł ściennych. W latach sześćdziesiątych XX w. swoje zainteresowania skierował głównie na zagadnienia związane z konserwacją zabytków kamiennych. Jako pierwszy w Polsce podjął badania naukowe w tym zakresie, a ich wyniki wykorzystywał w praktyce konserwatorskiej. Określił zasady i opracował metody wzmocnienia struktury materiałów kamiennych. Zastosował do tego celu roztwory żywic syntetycznych, na początku żywic epoksydowych, co pozwoliło na uratowanie wielu cennych zabytków. W 1964 roku obronił rozprawę

Rodzina Domasłowskich, 1929 r.
Od lewej: Wiesław, jego brat Lech, matka Stanisława z d. Katner oraz ojciec Feliks

Wiesław Domasłowski w zorganizowanej przez siebie pierwszej pracowni chemicznej w Katedrze Technologii i Technik Malarskich, 1954 r.

doktorską pt. „Badania nad technologią materiałów do kitowania i rekonstrukcji kamiennych rzeźb i detali architektonicznych” (promotor prof. dr Ernest Pischinger), a w 1967 r. zakończył się jego przewód habilitacyjny (rozprawa pt. „Badania nad strukturalnym wzmacnianiem kamieni roztworami żywic epoksydowych”). Wyniki innych swych badań opublikował w ponad stu artykułach i monografiach oraz prezentował na wielu konferencjach w kraju i na świecie. W roku 2015 Wydawnictwo UMK opublikowało dwie książki autorstwa Profesora zawierające wyniki badań poświęconych strukturalnemu wzmacnianiu materiałów porowatych oraz podsumowanie wieloletnich badań na temat wapna dyspergowanego.

Z badaniami Profesor Wiesław Domasłowski łączył działalność konserwatorską. Wśród jego ponad czterdziestu realizacji konserwatorskich wiele dotyczyło bardzo cennych zabytków. Konserwował m.in. malowidła ścienne w wieży Achreła Rylskiego w Bułgarii, kamienną konsolę Mojżesza w katedrze św. Janów w Toruniu, kamienne rzeźby na moście w Kłodzku, główny portal w katedrze w Oliwie, rzeźby z elewacji południowej ratusza we Wrocławiu, średniowieczne portale w Trzebnicy, toruńskie portale (m.in. w kamienicy Eskenów) i wieżyczki ratuszowe, romański portal z Ołbina we Wrocławiu. Ponadto zajmował się konserwacją witraży. W 1955 r. został współautorem nowoczesnej metody konserwacji szkła witrażowego, wraz z Leonardem Torwirtem i Edwardem Kwiatkowskim. Zajmował się również konserwacją drewna zajmował się m.in. relikwiarzem św. Wojciecha w Gnieźnie. Wraz z zespołem wykonał w 1997 r. kopię brązowych Drzwi Gnieźnieńskich.

Profesor Wiesław Domasłowski jest ponadto autorem ponad siedemdziesięciu ekspertyz konserwatorskich dotyczących ważnych zabytków w kraju i za granicą, m.in.: w Bułgarii, Egipcie (Świątynia Hatszepsut w Deir el-Bahari), Kambodży (Angkor Wat), Macedonii (rzymski piec ceramiczny w Ochrydzie), Chile (kolosy na Wyspie Wielkanocnej, gdzie pełnił również nadzór autorski nad pracami), Niemcy (ratusz w Lubece).

W roku 1969 Profesor Wiesław Domasłowski został kierownikiem nowo utworzonego Zakładu Konserwacji Elementów i Detali Architektonicznych i tę funkcję sprawował do roku 2000. Zakład prowadził badania naukowe związane z zagadnieniami konserwacji zabytków kamiennych, cegły, zapraw, metali, drewna, szkła, ceramiki. Prowadzone badania naukowe dały podstawy do utworzenia na Wydziale Sztuk Pięknych nowej specjalności studiów, a Profesor opracował unikatowe w skali kraju i świata programy nauczania oraz zorganizował pierwsze

Zespół prowadzący konserwację ołtarzy i ambony w kościele w Rokitnie koło Gorzowa Wielkopolskiego, 1956 r.
Od lewej: Wiesław Domasłowski, Maria Konieczna (Roznerska), Stanisław Rudak, Zbigniew Brochwicz

Badania malowideł ściennych i opracowanie metod ich konserwacji w cerkwi św. Petki Samardzijskiej w Sofii (Bułgaria), 1957 r.

Od lewej: Anna Torwirt, Leonard Torwirt, Wiesław Domasłowski, Peter Kolew – bułgarski stażysta

akademickie studia w zakresie konserwacji kamienia.

Profesor Wiesław Domasłowski wypromował ponad 150 magistrów oraz 13 doktorów.

Działalność naukowo-badawczą profesor uprawiał również poza UMK. W latach 1968–1985 był kierownikiem Laboratorium Naukowo-Badawczego Konserwacji Kamienia i Szkła oraz Laboratorium Naukowo-Badawczego Konserwacji Kamienia PP PKZ. Ponadto w latach 1977 i 1979 prowadził wykłady z konserwacji kamienia na międzynarodowych kursach UNESCO w Wenecji, zaś w latach 1989–1991 wykładał w Fachhochschule w Kolonii, gdzie zorganizował od podstaw specjalizację konserwacji kamienia.

Pan Profesor był członkiem szeregu stowarzyszeń i rad naukowych, m.in. UNESCO (od 1971), PP PKZ (1969–1994), brał udział w licznych sympozjach i konferencjach oraz pracował jako rzeczoznawca Ministra Kultury i Sztuki (1970–2000). W latach 1988–1990 był członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych. Jest współzałożycielem i pierwszym prezesem Stowarzyszenia Dziedzictwo Torunia (2004), a obecnie przewodniczy Komisji Rewizyjnej.

Za swoją działalność Profesor Wiesław Domasłowski był wielokrotnie wyróżniany nagrodami i honorowany odznaczeniami państwowymi oraz uczelnianymi. Najważniejsze z nich to: Krzyż Oficerski i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, nagroda Prezydenta Miasta Torunia za rok 2001, medal *Hereditas Saeculorum* w konkursie Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego „Dziedzictwo Wieków” (2013), Nagroda im. Prof. Jana Zachwatowicza za wybitne osiągnięcia w dziedzinie badań i konserwacji zabytków oraz ochrony dziedzictwa kulturowego (2014).

Uroczystość wręczenia dyplomów habilitacyjnych, 1968 r.
Od lewej: Wiesław Domasłowski, Wiesław Woźnicki,
Lesław Huppenthal, Ryszard Bohr,
Antoni Czacharowski, Stanisław Pruski

Inauguracja roku akademickiego, złożenie kwiatów
pod Pomnikiem Mikołaja Kopernika, 1978 r.
W drugim szeregu Ryszard Bohr (rektor),
w trzecim od lewej: Wiesław Domasłowski (prorektor),
Bolesław Kapitan (I sekr. KW PZPR)

Przedstawiciele Stowarzyszenia Przyjaciół Angkor Wat
w Kambodży na tle świątyni, 1988 r.
Od lewej: Wiesław Domasłowski, Tadeusz Polak
(przewodniczący stowarzyszenia), S. Czuma (USA), ?,
A. Palitchev (Bułgaria), Hoang-Dao Kinh (Wietnam)

